

NOTAT

Miljø- og
Fødevarerministeriet
Departementet

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Miljø- og Fødevarerudvalg om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens præjudicielle sag C-361/19, De Ruiten vof mod De Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

1. Indledning

En nederlandsk domstol har i en sag på landbrugsområdet forelagt EU-Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende beregningen af støttenedsættelse som følge af manglende overholdelse af krydsoverensstemmelseskrav (KO-krav). Det centrale spørgsmål i sagen er, om støttenedsættelsen skal beregnes på grundlag af de betalinger, der er ydet eller skal ydes for det kalenderår, hvor den manglende overholdelse finder sted ("overtrædelsesåret") eller i det år, hvor den manglende overholdelse konstateres ("konstateringsåret"). Sondringen kan have økonomisk betydning for de berørte landbrugere.

Østre Landsret har tidligere forelagt EU-Domstolen et lignende præjudicielt spørgsmål i den danske sag C-239/17, Teglgård og Fløjstrupgård, som vedrørte det dagældende forordningsgrundlag, forordning 1782/2003, 73/2009, 796/2004 og 1122/2009. I den sag fastslog EU-Domstolen, at det er landbrugerens støtteudbetalinger i overtrædelsesåret, der skal lægges til grund ved beregningen, men at den beregnede nedsættelse herefter skal "henføres" til støtteudbetalingerne i konstateringsåret.

Den nederlandske sag drejer sig om det nugældende forordningsgrundlag, forordning 1306/2013 og 809/2014, som finder anvendelse fra henholdsvis 1. januar 2014 og 1. januar 2015.

2. Sagens faktiske omstændigheder og juridiske problemstillinger

Den nederlandske hovedsag drejer sig om støttenedsættelse som følge af en landbrugers manglende overholdelse af KO-krav vedrørende dyresundhed og dyrevelfærd i en situation, hvor der, for så vidt angår den ene overtrædelse, ikke var sammenfald mellem det år, hvor overtrædelsen blev begået, og det år, hvor overtrædelsen blev konstateret.

Ifølge de nederlandske myndigheder følger det af ordlyden af det nugældende forordningsgrundlag, at KO-sanktionen skal beregnes på baggrund af betalingerne i det år, hvor overtrædelsen blev konstateret. Den nederlandske betalingsmyndighed fastsatte derfor et samlet støttetræk i sagen beregnet på baggrund af landbrugerens direkte betalinger i 2016, som var det år, hvor begge overtrædelser blev konstateret.

Da EU-Domstolen i C-239/17 kom til et andet resultat i relation til det tidligere gældende forordningsgrundlag, spørger den forelæggende ret, om artikel 99, stk. 1, i forordning 1306/2013 og artikel 73, stk. 4, litra a), i gennemførelsesforordningen 809/2014 (de nugældende regler), er gyldige, "for så vidt som det herved bestemmes, at det er året for konstateringen, der er afgørende ved fastlæggelsen af det år, for hvilket krydsoverensstemmelsesnedsættelsen skal beregnes, i en situation,

hvor året for den manglende overholdes af krydsoverensstemmelsesreglerne ikke er den samme som året for konstateringen heraf”.

Det centrale spørgsmål i sagen er således, om de nugældende forordningsregler som følge af deres ordlyd skal fortolkes anderledes end de hidtidigt gældende regler, eller om de nugældende forordningsregler skal fortolkes i overensstemmelse med Domstolens dom i C-239/17.

3. Regeringens interesse i sagen

Regeringen afgiver indlæg i sagen, da det er væsentligt, at EU-Domstolen ikke fraviger den fortolkning, der blev fastslået i C-239/17. Fortolkningen af reglerne om rette år for støttenedsættelser har allerede været ændret to gange tidligere: Første gang på baggrund af en udmelding fra Kommissionen den 7. februar 2013, og senest som følge af EU-Domstolens dom af 25. juli 2018 i C-239/17. Begge gange har det givet anledning til en lang række genoptagelsessager i Landbrugsstyrelsen.

Baggrunden for den danske sag, C-239/17, Teglgaard m.fl., var 26 søgsmål anlagt mod Landbrugsstyrelsen af landbrugere, der ikke var enige i den ændrede fortolkning af reglerne, som styrelsen indførte i 2013 efter udtalelse fra Kommissionen om, at det var konstateringsåret, og ikke overtrædelsesåret, der skulle lægges til grund ved beregningen af støttenedsættelser. Østre Landsret forelagde herefter tre præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen i de to prøvesager, Teglgaard og Fløjstrupgård. EU-Domstolen underkendte i dommen Kommissionens fortolkning og fastslog i stedet, at støttenedsættelse i henhold til de dagældende regler skulle beregnes på baggrund af landbrugers udbetalinger i overtrædelsesåret, mens det faktiske støttetræk skulle henføres til udbetalingerne i konstateringsåret.

Som følge af EU-Domstolens dom har Miljø- og Fødevareklagenævnet og Landbrugsstyrelsen af egen drift på ny genoptaget de 26 afgørelser, som lå til grund for C-239/17, med henblik på at Landbrugsstyrelsen kan træffe nye afgørelser i overensstemmelse med EU-Domstolens dom. Dette sagskompleks er for tiden under afvikling ved de to landsretter.

Ved siden af retssagskomplekset står Landbrugsstyrelsen overfor at skulle genoptage yderligere ca. 150 sager med henblik på at bringe afgørelserne i overensstemmelse med dommen i C-239/17.

Det er regeringens opfattelse, at det nugældende forordningsgrundlag skal fortolkes i overensstemmelse med dommen i sag C-239/17, Teglgaard m.fl. Den nederlandske sag har derfor betydning for Landbrugsstyrelsens sanktion af overtrædelser begået fra 1. januar 2014 og fremefter. Disse sager, som er afgjort efter dommen i C-239/17, Teglgaard m.fl., vil skulle genoptages på ny, hvis EU-Domstolen måtte nå frem til et andet resultat i den nederlandske sag. Ikke mindst af hensyn til landbrugernes retssikkerhed, afgiver regeringen derfor et indlæg i sagen om, at det nugældende forordningsgrundlag skal fortolkes i overensstemmelse med dommen i sag C-239/17, Teglgaard m.fl.

Det er regeringens opfattelse, at der ikke er grundlag for at fortolke det nugældende forordningsgrundlag anderledes end det hidtidige forordningsgrundlag.

I indlægget argumenteres der derfor for, at der ikke er tilsigtet en ændring med de nugældende regler, at bestemmelserne i det nugældende forordningsgrundlag derfor skal fortolkes i overensstemmelse med EU-Domstolens dom i C-239/17, Teglgaard m.fl., at ordlyden af de nugældende regler ikke er til hinder for denne fortolkning, og at der dermed ikke opstår et spørgsmål om gyldighed af de nugældende regler.

Regeringen vurderer, at EU-Domstolen bør kunne besvare det præjudicielle spørgsmål i sagen C-361/19 direkte på baggrund af afgørelsen i C-239/17. I lyset heraf er det muligt, at Domstolen kan bedømme

sagen uden yderligere behandling ved en begrundet kendelse, jf. EU-Domstolens procesreglement, artikel 99.